

7. Če dokazno breme glede jasnosti in razumljivosti pogoja nosi ponudnik, ali Direktiva 93/13 nasprotuje nacionalni sodni praksi, v kateri se ob obstoju dokumentov o prodajnih metodah šteje, da morajo kreditorejmalci dokazati, prvič, da so bili naslovniki informacij iz teh dokumentov in, drugič, da jih je nanje naslovila banka, ali pa se, nasprotno, zahteva, da ti elementi pomenijo domnevo, da so bile informacije iz teh dokumentov – tudi ustno – zagotovljene kreditorejmalcem, to je izpodbojno domnevo, ki jo mora ovreči ponudnik, saj mora ta odgovarjati za informacije, ki jih predstavijo njegovi izbrani posredniki?
8. Ali je lahko obstoj znatnega neravnotežja podan v pogodbi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, v kateri obe stranki nosita valutno tveganje, ker ima na eni strani ponudnik na voljo boljša sredstva od potrošnika, da predvidi valutno tveganje, in ker je na drugi strani tveganje, ki ga nosi ponudnik, omejeno, medtem ko tveganje, ki ga nosi potrošnik, ni?

(¹) Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 28).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal de grande instance de Paris (Francija) 22. oktobra 2019 – BW, CX/BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(Zadeva C-780/19)

(2020/C 19/28)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Tribunal de grande instance de Paris

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: BW, CX

Toženi stranki: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali Direktiva 93/13 (¹), če se razlaga z vidika načela učinkovitosti, v zadevi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, nasprotuje uporabi pravil o zastaranju v naslednjih primerih: (a) za ugotovitev nepoštenosti pogoja, (b) za morebitna vračila, (c) če je potrošnik tožeča stranka in (d) če je potrošnik tožena stranka, vključno v postopku z nasprotnim zahtevkom?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje v celoti ali delno nikalen, ali Direktiva 93/13, če se razlaga z vidika načela učinkovitosti, v zadevi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, nasprotuje uporabi nacionalne sodne prakse, ki kot začetek teka zastaralnega roka določa datum sprejetja kreditne ponudbe, in ne datum nastanka resnih finančnih težav?
3. Ali so pogoji, kot so ti iz postopka v glavni stvari, ki med drugim določajo, da je švicarski frank obračunska valuta in evro plačilna valuta, zaradi česar valutno tveganje nosi kreditorejmalec, del glavnega predmeta pogodbe v smislu člena 4(2) Direktive 93/13 ob neizpodbijanju zneska stroškov menjave in ob obstoju pogojev, ki na določene datume predvidevajo možnost, da kreditorejmalec uveljavlja možnost pretvorbe v evre po vnaprej določeni formuli?

4. Ali Direktiva 93/13, če se razlaga z vidika načela učinkovitosti iz prava Skupnosti, nasprotuje nacionalni sodni praksi, v skladu s katero so pogoj ali skupina pogojev, kot so sporni pogoji iz postopka v glavni stvari, „jasni in razumljivi“ v smislu te direktive, če:
- so v predhodni kreditni ponudbi podrobno predstavljeni devizni posli, izvršeni med trajanjem kredita, in je natančno navedeno, da se bo uporabil menjalni tečaj evro/švicarski frank, ki bo veljal dva delovna dneva pred datumom dogodka, ki določa posel, in ki bo objavljen na spletni strani Evropske centralne banke;
 - je v ponudbi navedeno, da kreditojemalec sprejme devizne posle iz švicarskih frankov v evre in iz evrov v švicarske franke, ki so potrebni za delovanje in vračilo kredita, ter da bo dajalec kredita preostali znesek mesečnih plačil v evrih pretvoril v švicarske franke po plačilu dodatnih stroškov kredita;
 - je v ponudbi navedeno, da če je znesek po deviznem poslu nižji od zapadlega obroka v švicarskih frankih, bo amortizacija glavnice manj hitra, morebitni delež neamortizirane glavnice na podlagi zapadlega obroka pa bo vpisan v negativni saldo računa v švicarskih frankih, poleg tega je pojasnjeno, da se bo amortizacija glavnice kredita spreminjala glede na zvišanje ali znižanje menjalnega tečaja, uporabljenega za mesečna plačila, ter da se lahko zaradi te spremembe podaljša ali skrajša amortizacijska doba kredita in glede na okoliščine spremenijo skupni stroški vračila;
 - so v členih „interni račun v evrih“ in „interni račun v švicarskih frankih“ podrobno predstavljeni posli, ki se izvedejo ob vsakem plačilu obroka v dobro in v breme vsakega računa, v pogodbi pa je pregledno predstavljeno konkretno delovanje mehanizma pretvorbe tuje valute; in ponudba zlasti ne vsebuje niti izrecne navedbe „valutnega tveganja“, ki ga nosi kreditojemalec, če prihodkov ne prejema v obračunski valuti, niti izrecne navedbe „obrestnega tveganja“?
5. Če bi bil odgovor na četrto vprašanje pritrdilen, ali Direktiva 93/13, če se razlaga z vidika načela učinkovitosti iz prava Skupnosti, nasprotuje nacionalni sodni praksi, v skladu s katero so pogoj ali skupina pogojev, kot so sporni pogoji iz postopka v glavni stvari, „jasni in razumljivi“ v smislu te direktive, če je elementom, omenjenim v četrtem vprašanju, dodana le simulacija 5,37-odstotnega znižanja plačilne valute glede na obračunsko valuto v pogodbi s prvotnim trajanjem 25 let, brez druge navedbe izrazov, kot sta „tveganje“ ali „težava“?
6. Ali dokazno breme glede „jasnosti in razumljivosti“ pogoja v smislu Direktive 93/13, vključno glede okoliščin sklenitve pogodbe, nosi ponudnik ali potrošnik?
7. Če dokazno breme glede jasnosti in razumljivosti pogoja nosi ponudnik, ali Direktiva 93/13 nasprotuje nacionalni sodni praksi, v kateri se ob obstoju dokumentov o prodajnih metodah šteje, da morajo kreditorejmalci dokazati, prvič, da so bili naslovniki informacij iz teh dokumentov in, drugič, da jih je nanje naslovila banka, ali pa se, nasprotno, zahteva, da ti elementi pomenijo domnevo, da so bile informacije iz teh dokumentov – tudi ustno – zagotovljene kreditorejmalcem, to je izpodbojno domnevo, ki jo mora ovreči ponudnik, saj mora ta odgovarjati za informacije, ki jih predstavijo njegovi izbrani posredniki?
8. Ali je lahko obstoj znatnega neravnotežja podan v pogodbi, kot je ta iz postopka v glavni stvari, v kateri obe stranki nosita valutno tveganje, ker ima na eni strani ponudnik na voljo boljša sredstva od potrošnika, da predvidi valutno tveganje, in ker je na drugi strani tveganje, ki ga nosi ponudnik, omejeno, medtem ko tveganje, ki ga nosi potrošnik, ni?

(¹) Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L 95, 21.4.1993, str. 29).